

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 659/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.М. из Р., чији је пуномоћник Ј.К., адвокат из Р., против туженог ЈП П.С. из Б., чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/14 од 09.12.2014. године, у седници одржаној 21.01.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/14 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 19/13 од 07.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду од 03.07.2006. године, са Анексом од 22.05.2008. године, а да се обавезе тужени да га врати на рад, на послове његовог радног места – инкасанта на наплатној станици С.П. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 202.500,00 динара са законском каматом од пресуђења до наплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/14 од 09.12.2014. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члан 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог од 26.01.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 03.07.2006. године, са Анексом од 22.05.2008. године, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због учињене повреде радне обавезе која је као отказни разлог предвиђена чланом 12. став 12.4. алинеја 1. и 3. и став 12.3 тачка 2. алинеја 6. Анекса уговора о раду.

Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да тужилац, који је био запослен код туженог и распоређен на радно место инкасанта на наплатној станици у С.П., својом кривицом, јесте учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, јер је утврђено да је 17.08.2008. године, снимљен надзорном видео камером туженог да свој посао обавља супротно Правилнику туженог о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта, јер је у радно време, супротно забрани из Правилника, узимао новац из касе, давао новац непознатим лицима, којима је дозволио и улазак у кабину, иако је знао да је Правилником све то забрањено. Утврђено је и да у спорном периоду тужени није имао довољан број референата видео надзора за контролу снимака великог броја инкасаната (око 500), због чега није постојала могућност директног прегледа снимака у тренутку снимања, па су прегледи снимака видео камера вршени периодично или по потреби. Из наведених разлога тужени је за повреду радне обавезе тужиоца сазнао у децембру 2008. године, пријава против њега је поднета 31.12.2008. године, а побијано решење је донето 26.01.2009. године.

Имајући у виду да је утврђено да је тужилац, 17.08.2008. године, приликом обављања послова свог радног места поступао на начин који је забрањен, односно супротно одредбама Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта, те на тај начин, својом кривицом, јесте учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, присвајање имовине предузећа или средстава рада, а која је одредбом члана 12. став 12.3 тачка 2. алинеја 6. Анекса уговора о раду, предвиђена као основ за отказ запосленом од стране послодавца, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да је на овај начин наступио основ за отказ уговора о раду, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09). При том, без утицаја је на другачију оцену законитости побијане одлуке и одговорности тужиоца, чињеница што у судском поступку није утврђено да је тужилац учинио и друге повреде које су му побијаним решењем стављене на терет, с обзиром да је за законит отказ уговора о раду довољно да суд утврди да је запослени учинио и само једну повреду, која му је решењем стављена на терет, а која по општим актима послодавца или по одредбама уговора о раду, представља основ за престанак радног односа и отказ уговора о раду.

Супротно наводима ревизије, побијано решење донето је у року предвиђеном чланом 184. став 1. Закона о раду, с обзиром да је утврђено да је тужилац повреду радне обавезе учинио 17.08.2008. године, да је тужени сазнао за учињену повреду у децембру месецу 2008. године, а решење о отказу донео

26.01.2009. године, што значи да је решење донето у оквиру субјективног рока од 3 месеца од сазнања за учињену повреду и у року од 6 месеци од наступања чињенице која је основ за отказ (од учињене повреде радне обавезе).

Доношењу решења претходило је писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, које му је достављено 12.01.2009. године, на које се он писмено и изјаснио, чиме је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

Врховни касациони суд је имао у виду и наводе тужиоца из ревизије којима се указује на неуједначену судску праксу, па налази да су исти неосновани. Наиме према наводима самог тужиоца у ревизији, у предмету Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица Стара Пазова, правноснажном пресудом П1 399/10 од 19.05.2011. године, поништено је решење туженог- ЈП П.С., о отказу уговора о раду запосленом – тужиоцу М.Б., инкасанту на наплатној станици у С.П., јер тужени није доказао да је тај тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Имајући ово у виду, односно да пресуда у наведеном предмету и у овој правној ствари нису засноване на истом или битно истом утврђеном чињеничном стању, то се не може говорити ни о неуједначеној судској пракси, заснованој на погрешној примени материјалног права.

Остале наводе ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа, а којима се заправо указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се из ових разлога ревизија не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**